

Capitolul 2

Marea Zi a Ispășirii (1)

„Și Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morți când s-au înfățișat înaintea Domnului. Și Domnul a zis lui Moise: „Vorbește fratelui tău Aaron să nu intre tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdea, înaintea copacului ispășirii care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra copacului ispășirii Mă voi arăta în nor. Iată cum să intre Aaron în sfântul locaș: cu un vițel pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea-de-tot. Să se îmbrace cu tunică sfințită de în și să-și pună pe trup pantalonii de în; să se încingă cu brâul de în și să-și acopere capul cu mitra de în; acestea sunt veșmintele sfinte cu care el se va îmbrăca după ce își va spăla trupul în apă. Să ia, de la adunarea fiilor lui Israel, doi țapi pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea-de-tot. Aaron să-și aducă vițelul pentru jertfa pentru păcat și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. Să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi, un sort pentru Domnul și un sort pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel să fie pus viu înaintea DOMNULUI, ca să facă ispășire pe el și să i se dea drumul în pustie, ca Azazel“ (Levitic 16.1-10).

Am văzut unele comunicări introductive pe care le-a dat Dumnezeu despre lucrarea de ispășire. Aceasta este calea normală pe care Dumnezeu ne împărtășește gândurile Sale. Ca un bun Învățător, El dă exemple, din care se pot învăța gândurile Sale - nu toate deodată; căci intelectul nostru, chiar și cel duhovnicesc, nu este capabil să înțeleagă plinătatea lucrării și Persoanei Domnului Isus. Principiul acesta se găsește exprimat în 1 Corinteni 13.12, unde se spune că noi cunoaștem acum numai în parte. Asta nu înseamnă că nu știm acum totul, ci că noi acum putem privi adevărul numai bucată după bucată. Eu, de exemplu, nu mă pot ocupa în același timp cu adevărul despre Adunare și cu lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Noi aici ne putem ocupa totdeauna numai cu o parte a gândurilor lui Dumnezeu și mai târziu cu altă parte. Acesta este înțelesul cuvântului „în parte“.

Fiindcă lucrarea Domnului Isus de pe cruce și toate întrebările care au fost rezolvate prin aceasta și rezultatele acesteia sunt atât de profunde, Dumnezeu le-a descompus în părți și de fiecare dată lasă să se vadă o mică parte din acestea, pe care noi atunci putem s-o înțelegem, așa că în cele din urmă totuși avem întreaga lucrare înaintea noastră. Așa am văzut că Dumnezeu de la început a arătat anumite lucruri care sunt în legătură cu lucrarea Domnului Isus de pe cruce sau poate mai bine zis cu întrebarea: „Cum se poate apropia un om păcătos de Dumnezeu?“ Am citit în Geneza 4 că un om care este păcătos se poate apropia de Dumnezeu numai dacă el vine cu ceva care este după gândul lui Dumnezeu și în care ochii lui Dumnezeu își găsesc toată plăcerea. Aceasta deci trebuie să fie ceva ce nu stă în legătură cu păcatul și să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu. Am văzut că Abel a adus din oile întâinșcute ale turmei lui și din grăsimea lor.

În al doilea rând, jertfa trebuia să vorbească despre o judecată săvârșită, despre moarte, căci Dumnezeu a spus că plata păcatului este moartea și că omul deci trebuie să moară sub judecată, căci este un păcătos. Singura nădejde de mântuire de această judecată era prin moarte.

Numai moartea altuia, a unui nevinovat, poate să facă posibil ca el să se apropie de Dumnezeu, fără ca să fie judecat.

Apoi am văzut în Geneza 8 cum Dumnezeu pe baza arderii-de-tot este gata să nu mai judece pe omul vinovat. După ce El a exercitat judecata prin marele potop, pe baza mirosului plăcut Dumnezeu spune: există har! De pe pământul acesta se înalță un miros plăcut, un miros care îmi dă liniște, așa că omului îi este posibil să viețuiască înaintea Mea fără ca să fie judecat. Și apoi, la începutul capitolului 9 se spune că Dumnezeu dă oamenilor să mănânce carne, așa că omul își va aminti mereu că el poate să trăiască numai pe baza morții unui altuia, a unui nevinovat. Pentru ca o viață de om să se mențină, trebuie să moară animale nevinovate.

În Geneza 22 am văzut mai departe că trebuia să fie un om care să moară și că un animal nu era de ajuns ca să aducă omului salvarea. Și Tatăl Însuși a dat pentru aceasta pe propriul Său Fiu preaiubit, în harul Său infinit.

Acum ajungem la Exod și la Levitic. Aici găsim în continuare explicații; și este foarte important că se găsesc aici și nu în Geneza. În Geneza avem toate „în principiu“, în timp ce în Exod și Levitic se vorbește anume despre răscumpărare. În legătură cu jertfele care au fost aduse Domnului, în Geneza nu se vorbește despre sânge. Numai unui popor care este salvat cu adevărat, care la adăpostul sângelui este sigur înaintea judecării și care este salvat de Dumnezeu Însuși și în mijlocul căruia putea să locuiască Dumnezeu - numai unui asemenea popor Dumnezeu putea să i Se descopere pe deplin, așa că ei puteau pătrunde în gândurile Lui.

Acesta este un principiu deosebit de important. Avem Cuvântul lui Dumnezeu, în care El Și-a descoperit toate gândurile. Însă aceste gânduri pot fi înțelese numai de cineva care a obținut o natură nouă și în care locuiește Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, Acela care face Cuvântul viu. Nici un om de pe pământ, care nu este adus la viață de Duhul Sfânt, nu poate înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care l-ar putea el înțelege este faptul că este un păcătos.

Omul se poate apropia de Dumnezeu numai dacă aduce, ca și Abel, o jertfă care Îl satisface pe Dumnezeu. Și singurul lucru care îndeplinește această cerință este moartea unui nevinovat, a Domnului Isus. Altfel, omul nu poate înțelege nimic din Cuvântul lui Dumnezeu. Și, mai mult, chiar unul care este născut din nou, atâta timp cât nu are într-adevăr pace cu Dumnezeu, atâta timp cât el vede numai, așa cum avem în Exod 12, că Domnul Isus a murit pentru el, dar nu vede că Dumnezeu Însuși a dat Mielul și prin lucrarea Domnului Isus El este satisfăcut pe deplin încât are o pace statornică înaintea lui Dumnezeu, el nu poate înțelege Cuvântul. A avea pace cu Dumnezeu este mai mult decât numai a ști că păcatele îți sunt iertate. Înseamnă că eu știu că nu mai este nimic între Dumnezeu și mine, că totul este pe deplin în regulă și că pot veni liber la Dumnezeu. Îndată ce principiul acesta a fost înțeles - și în acest moment creștinul este și pecetluit cu Duhul Sfânt - atunci mintea lui este liberă să pătrundă gândurile lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt, care locuiește în el, face Cuvântul viu.

Domnul Isus vorbește în Ioan 4 și Ioan 7 despre „apa vie“, care este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, însă făcut viu prin Duhul Sfânt, care locuiește în credincioși. Atunci Dumnezeu poate să-Și descopere inima și gândurile, fiind Cuvântul Său care a fost dat de Duhul Sfânt și poate fi înțeles de oricine este născut din nou. Numai cine este duhovnicesc poate înțelege ce spune Duhul Sfânt, așa cum ne învață destul de clar 1 Corinteni 2.

Așa înțelegem că învățăturile pe care le avem în Exod și în Levitic nu se găsesc în Geneza. Ele pot fi găsite numai după Exod 12 și 15, unde avem

mielul și sângele mielului și unde poporul a trecut prin Marea Roșie și a fost adus la Dumnezeu. De fapt, numai după ce poporul a ajuns la Dumnezeu, pe Muntele Sinai, acolo Dumnezeu l-a proclamat ca popor al Său și a intrat în legământ cu el. Și de aceea vedem, după ce avem în partea a doua a cărții Exod construirea cortului din pustie, cum Dumnezeu își deschide inima chiar de la începutul cărții Levitic și descoperă gândurile Sale cu privire la Persoana și la lucrarea Domnului Isus, încât ai Săi, care sunt în legătură cu El, pot să pătrundă în gândurile Sale și să aibă părtaşie cu El.

Spun aceasta ca să recunoaștem că gândurile pe care le avem aici, în Levitic 16, pot fi înțelese numai de credincioșii care au pace cu Dumnezeu și ca să vedem de ce întâlnim acest adevăr aici și nu în altă parte.

Aici ne este prezentată așadar Evanghelia, însă pentru credincioși și nu pentru necredincioși. Necredincioșii n-o pot înțelege, exceptând poate câteva gânduri, care se referă numai la începutul Evangheliei. Însă credincioșii trebuie să știe ce preț a fost plătit pentru salvarea lor și cât de mare este partea lor. Și chiar, cât de departe se extind consecințele lucrării Domnului, așa încât, bucurându-se de ele, au părtaşie cu Tatăl și cu Fiul.

În acest capitol aflăm chiar de la început care este starea omului ca urmaș al lui Adam și starea în care eram în noi înșine. Este adevărat, în toate aceste lucruri vedem imagini ale lucrării Domnului Isus și în aranjarea cortului din pustie avem portrete ale lucrurilor cerești. În Evrei 9.23 ni se spune clar, că acel cort din pustie cu toate lucrurile lui este un tablou al lucrurilor cerești, iar în capitolul 9 și 10 găsim că marea Zi a Ispășirii este aici în Levitic 16 un tablou a ceea ce Domnul Isus a împlinit mai târziu pe cruce. Se poate mai bine spune: întreaga scrisoare către Evrei este o explicație dumnezeiască a Vechiului Testament și în mod deosebit a acestui capitol.

Însă când apoi va fi prezentat - chiar în tablouri - adevărul ispășirii, trebuie mai întâi să fie clarificat care este punctul de plecare al căilor lui Dumnezeu față de noi. Și aceasta o citim în versetul 1: „... după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morți când s-au înfățișat înaintea Domnului“. Acești doi fii mai în vârstă ai lui Aaron au fost sfințiți ca preoți (capitolul 8 și 9) și unul din ei trebuia să devină, după Aaron, mare preot. Erau oamenii pe care Dumnezeu i-a ales din poporul Său, ca ei să ocupe acest loc deosebit. Israel era poporul ales al lui Dumnezeu. Levi era seminția care era pusă deoparte din Israel, ca să facă slujba în legătură cu cortul din pustie, iar casa lui Aaron a fost aleasă din seminția lui Levi ca să exercite slujba de preot în cortul din pustie. Însă pe când cei doi fii mai mari îndeplineau pentru prima dată această misiune deosebită, executarea slujbei de preot, au murit în judecata lui Dumnezeu. Ce dovadă despre starea omului! Omul cel mai ales, în poziția cea mai înaltă pe care putea s-o dea Dumnezeu, care mai mult decât toți ceilalți a fost pus deoparte pentru Dumnezeu, nu se putea apropia de Dumnezeu, fără să moară. După întâmplarea aceasta, lui Aaron trebuia să i se spună „să nu intre tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdea, înaintea copacului ispășirii care este pe chivot, ca să nu moară“. Aceasta arată clar care este starea omului și ce prăpastie trebuia să fie între om și Dumnezeu. Totuși Dumnezeu nu dorește ca omul să moară, ci să aibă părtaşie cu El. Acesta este scopul lucrării Domnului Hristos pe cruce. În 1 Petru 3.18 citim: „Hristos de asemenea a suferit o singură dată pentru păcătoși, Cel Drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu“. Aceleași adevăruri le arată și Evrei 10.19. Calea spre Dumnezeu este acum deschisă și noi suntem îndemnați să intrăm înăuntru.

În Levitic 16 se spune clar, de ce noi nu suntem judecați, ca Nadab și Abihu, și cu ce drept putem să ne apropiem de Dumnezeu.

Însă mai este ceva, la care oamenii - și noi - ne gândim puțin, anume că, chiar dacă este vorba de relațiile dintre Dumnezeu și oameni, această problemă are două părți; partea omului și partea lui Dumnezeu. Acesta este un punct deosebit de însemnat. Când un păcătos vine la Dumnezeu, când înțelege că el este un păcătos pierdut, atunci în mod normal el nu se gândește la partea lui Dumnezeu, se gândește numai la sine; el simte că îi trebuie iertarea păcatelor, fiindcă el este obiectul judecății lui Dumnezeu. El are nevoie de har, de iertare și el vine la Dumnezeu ca să le obțină.

Însă mai este un punct care trebuie rezolvat și care se referă la partea lui Dumnezeu, cum vedem în Levitic 16.7-10: „Să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorții pentru cei doi țapi: un sorț pentru Domnul și un sorț pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului, ca să facă ispășire pe el și să i se dea drumul în pustie, ca Azazel“.

Dacă aici este vorba de ispășire, atunci vedem că din cei doi țapi, care împreună reprezentau jertfa pentru păcat, primul era pentru Domnul; mai întâi trebuia tratată această parte. Și dacă ne gândim bine, reiese clar că nu se putea să fie altfel. Mai întâi trebuie deschis drumul pe care Dumnezeu să poată lucra în har; altfel nu se putea da nici o iertare, nici măcar pentru un singur păcătos.

Cu privire la căderea în păcat (Geneza 3), de cele mai multe ori nu gândim mai mult decât că Adam și Eva au păcătuțit, ei au călcat porunca lui Dumnezeu și așa ei au devenit păcătoși și trebuie să obțină plata pentru păcatele lor. Duhovnicește ei au murit imediat, trupește mai târziu. Ei sunt așezați în stare de moarte și, dacă ei nu ar fi strămutați din această stare, ei ar fi pierduți pentru veșnicie.

Aceasta însă nu era totul. Ei au făcut mult mai mult, lucruri care sunt mult mai îngrozitoare ca acela că au călcat o poruncă. Așa cum am văzut, șarpele a venit la Eva și i-a zis: Cuvântul lui Dumnezeu este o minciună și Dumnezeu nu vă iubește, ci El este nedrept față de voi.

Eva nu l-a contrazis pe Satan, ci l-a crezut. Faptele ei au dovedit lucrul acesta. Dacă ea ar fi crezut Cuvântul lui Dumnezeu, că ei vor muri când vor mânca din aceste roade, nu numai trupește ci și duhovnicește - credeți că atunci ar fi mâncat din ele? Și aceasta este cel mai rău, nu numai că omul a călcat porunca lui Dumnezeu, ci că el a crezut minciuna lui Satan. Omul a dezonorat pe Dumnezeu, a nesocotit slava Lui; fapte infinite mai grave decât că Adam și Eva au călcat porunca lui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut ușor dovedi că ce a spus El este adevărat. Dacă Adam și Eva ar fi murit trupește în aceste zile, atunci ar fi fost clar pentru întreaga creație, pentru toți îngerii, că șarpele a mințit. Dumnezeu ar fi dovedit atunci imediat, că El este un Dumnezeu drept și sfânt. Un Dumnezeu drept trebuie să pedepsească păcatul; și dacă Adam și Eva ar fi murit imediat și ar fi fost aruncați în iad, atunci Dumnezeu ar fi arătat că El nu poate avea părtașie cu ceva care nu este sfânt.

Însă pentru totdeauna, în toată veșnicia, ar fi rămas semn de întrebare asupra faptului: Dumnezeu este sau nu iubire?

Nu s-ar fi dat nici un răspuns la această întrebare. Dar Dumnezeu este iubire și tocmai de aceea El nu putea omori pe oameni. Totuși El trebuia să-i judece. Dragostea Sa însă cerea ca să fie o ieșire, în care El să poată dovedi dreptatea și sfințenia Sa, la care El să arate totodată cât de adevărat era Cuvântul Său. Dumnezeu trebuia să Se arate ceea ce El este. El nu poate fi necredincios, nici chiar față de Sine Însuși. El a putut dovedi că este dragoste și, pentru ca inima Sa să fie satisfăcută, așa că acest om vinovat Adam și această femeie vinovată Eva, care L-au dezonorat așa de mult, să nu piară totuși imediat pentru veșnicie, ci, mai mult, să primească binecuvântări. Dumnezeu, care este iubire, dorea să salveze această creatură păcătoasă.

Acum înțelegem că abia numai după ce cerințele sfinte ale naturii dumnezeiești erau satisfăcute, putea să fie deschis un drum pe care Dumnezeu putea fi îndurător cu cel păcătos. Și aceasta o găsim în Levitic 16, în primul țăp, care este pentru Dumnezeu. Nu omul are să judece ce poate satisface pe Dumnezeu, ci aceasta o poate hotărî numai Dumnezeu.

În primele capitole din Levitic citim că atunci când o persoană aducea ca jertfă personală o ardere-de-tot, o jertfă de mâncare sau o jertfă de mulțumire, mai târziu chiar o jertfă pentru păcat sau pentru vină, în anumite cazuri el se putea abate de la regula normală și să dea mai puțin. Însă atunci când e vorba de onoarea lui Dumnezeu, nici un om nu poate hotărî ce este de ajuns. Se arată clar ce accent mare se pune pe faptul că Dumnezeu hotărăște: jertfa pentru păcat să fie din doi țăpi; însă primul era pentru El; și chiar mai mult, țăpul care era pentru El nu se putea să fie hotărât de Moise sau de Aaron, ci așa cum am citit aici: „Aaron să arunce sorții pentru cei doi țăpi, un sorț pentru Domnul și un sorț pentru Azazel“. Cine putea hotărî, cine putea socoti, cine putea judeca real ce era necesar pentru restaurarea slavei mărețe jignite a lui Dumnezeu, decât numai Dumnezeu Însuși? Înțelegem astfel că acesta trebuia să fie cel mai important lucru pe care Domnul Isus avea să-l restabilească prin lucrarea Sa.

Gândesc că mulți dintre noi - eu în orice caz - în mod sigur au avut odată greutăți cu ceea ce vedem în Exod 21.5, unde sclavul evreu spune: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, eu nu vreau să fiu liber“. Stăpânul său este numit primul acolo. În Noul Testament noi citim expresii minunate despre dragostea Domnului în legătură cu noi. Cine nu cunoaște aceste expresii din Efeseni 5.2, că El ne-a iubit, apoi versetul 25, că El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea? Cine n-a gândit în inima lui asupra acestui verset minunat din Galateni 2.20: „... Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“? Minunat, să gândești că Domnul Isus a venit pe acest pământ și a fost aici 33 de ani, că El a mers și a murit la cruce, pentru că m-a iubit și m-a păstrat totdeauna în inima Sa. El S-a gândit totdeauna la mine, pe când a mers pe acest drum și când El a plătit prețul pentru salvarea și sfințirea mea. El S-a gândit la mine și la fiecare din noi, care aparținem Adunării lui Dumnezeu, și la Adunarea însăși!

Însă, așa cum spune Exod 21, stăpânul său este numit mai întâi și aceasta este ceea ce găsim aici. El a iubit de asemenea pe Tatăl Său și, ca om, a iubit pe Dumnezeul Său și, ceea ce era necesar pentru Dumnezeu, ceea ce trebuia făcut pentru Dumnezeu era pentru El pe planul cel mai de sus. El a iubit pe Tatăl Său și El S-a dus să săvârșească lucrarea pentru El. El a iubit Adunarea și El a înfăptuit lucrarea pentru ea, așa ca eu să pot fi salvat. Însă Dumnezeu a ocupat locul întâi și noi înțelegem că nu era posibil să fie altfel.

Apoi înțelegem ceea ce ne este prezentat aici și ceea ce face ca Evanghelia să fie așa de măreață. Și nouă ne devine clar cât de mare este harul și bunătatea lui Dumnezeu și cum este posibil - mă gândesc la versetele minunate din 2 Corinteni 5.19 și 20 - că Dumnezeu trimite acum pe slujitorii Săi la toți oamenii ca să-i roage fierbinte: veniți să vă împăcați cu Mine! Marele Dumnezeu roagă din cer pe oameni, pe aceia care au dus pe Fiul Său la cruce și L-au ucis acolo, aceia care I-au făcut o cunună de spini, L-au bătut, blestemat - veniți să vă împăcați cu Mine! El ne îndreaptă spre cruce și spune: pe Acela care nu a cunoscut păcat, L-am făcut păcat pentru voi, pentru ca voi să deveniți dreptatea Mea în El. Aceasta o putem înțelege numai dacă ne cufundăm în ceea ce a fost lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu și cum L-a preamărit jertfirea Lui pe cruce.

„Și să înjunghie țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdea. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să-l stropească spre copacul ispășirii și înaintea copacului ispășirii. Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș...” (Levitic 16.15). Vedem aici, așa cum am spus, partea lucrării Domnului de pe cruce, care stă în legătură cu cerințele sfinte ale lui Dumnezeu, cu slava Sa jignită. Această jertfă care trebuia adusă, trebuia să fie desăvârșită, fără defect și noi știm cine a fost Jertfa adevărată. „Sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu”, spune îngerul Măriei în Luca 1.35, iar Duhul Sfânt spune prin apostolul Pavel: „Pe Cel care nu a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21). În 1 Petru 2.22 citim că El nu a făcut nici un păcat și în epistola către Evrei ni se spune că El a fost asemenea nouă în totul, afară de păcat. El era cu adevărat ceea ce găsim în Levitic 2, făina fină din jertfa de mâncare, rodul pământului. El era adevăratul om, așa cum ne spune Galateni 4.4, „născut din femeie”, adevăratul om, Adam. Cel dintâi Adam nu este născut dintr-o femeie. Domnul Isus însă a luat naștere prin Duhul Sfânt și, cu toate că El a fost de asemenea om adevărat, tot așa de adevărat cum suntem noi, cu un suflet omenesc, un duh omenesc și un trup omenesc, El era fără păcat. Aceasta era jertfa descrisă în Levitic 16.

Și apoi vedem acest om aici pe pământ. Dumnezeu a spus despre om în Geneza 6, înainte de potop și în capitolul 8, după potop: „Toate întocmirile gândurilor inimii sale sunt numai rău”. Aceasta era starea oamenilor. În Psalmul 14, Cuvântul lui Dumnezeu spune iarăși: „Căci nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”, iar în Romani 3.10-12: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți.” Dumnezeu a dovedit har, prin faptul că nu a condamnat imediat pe oameni, ci i-a lăsat pe pământ și le-a arătat îndurare. Care a fost însă rezultatul? Patru mii de ani a căutat Dumnezeu mereu, dacă este vreunul care să nu-L dezonoreze așa cum a făcut Adam, ci să-L onoreze, dar nu a găsit nici unul. „Căci nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu”. Omul L-a dezonorat și nu a fost nici un om care să-L preamărească. Toți caută foloasele lor proprii, toți sunt nefolositori. Așa cum ne spune Coloseni 1.16, El care a creat totul pentru Sine, trebuia să spună: Sunt nefolositori, nu pot să-i folosesc la nimic.

Și apoi, după 4000 de ani, după sutele de milioane de oameni care au trăit pe pământ, a venit un alt Om, un adevărat Om, însă Unul care a spus; „Eu vin, Dumnezeule, ca să fac voia Ta”. Punctul Său de plecare era să fie numai ascultător, să slăvească numai pe Dumnezeu. Este atunci o minune că cerul S-a deschis și îngerii slăveau și ziceau: „Pace pe pământ, între oameni bună plăcere”? După 4000 de ani, era acolo pentru prima dată un Om, asupra căruia Dumnezeu privea cu plăcere și îngerii puteau să jubileze de bucurie.

Acest Om a crescut, a fost acceptat de Dumnezeu și de oameni. El a mers pe calea Sa 33 de ani și El putea spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“. El putea spune lui Dumnezeu: „Eu știam că Tu totdeauna Mă ascuți“ (Ioan 11.46) și „... El nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut“ (Ioan 8.29). Minunat Om! Noi auzim mărturia Tatălui, când El a trecut, prin botez, alături de rămășița credincioasă a lui Israel, care au fost botezați cu botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor. Aceasta apărea așa ca și cum El S-ar fi căit, ca să primească iertarea păcatelor! Atunci S-a deschis cerul și, după 30 de ani de când El venise pe pământ, Dumnezeu spune: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Mi-am găsit plăcerea“. Și trei ani mai târziu, la sfârșitul lucrării Sale, cerurile s-au deschis iarăși, pe muntele schimbării la față, și Dumnezeu spune din nou: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați“.

Și apoi El merge la cruce. El a fost ascultător „până la moarte și încă moarte pe cruce“. El a fost așa de ascultător, încât El a făcut voia lui Dumnezeu, chiar dacă trebuia să plângă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Nu cunoaștem noi acest strigăt din Matei 27 și din Psalmul 22? El era singurul care putea să strige așa. Niciodată Dumnezeu nu a părăsit vreun om. Niciodată n-a putut spune un om lui Dumnezeu: „Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Dacă Dumnezeu ar fi părăsit vreun om, El ar fi avut motive destule pentru a face aceasta, pentru că fiecare om este un păcătos. Însă acest Om de aici a preamărit pe Dumnezeu în toată viața Sa. El a fost totdeauna ascultător. El a făcut numai ceea ce I-a poruncit Dumnezeu, iar această ascultare L-a dus la cruce. Și acolo, la cruce, El, Cel curat, Cel sfânt, Omul ascultător, a fost părăsit de Dumnezeu! El trebuia să spună: „în Tine se încredeau părinții noștri, se încredeau și-i salvai... Dar Eu sunt vierme...“ El însă a fost ascultător până la moartea pe cruce. Acolo Dumnezeu a pus păcatele mele asupra Lui și păcatele tuturor acelor care vor crede în El. Nu ne vom ocupa de aceasta acum, dar vreau s-o amintesc. Din ascultare, Domnul a luat asupra Sa păcatele tuturor acelor care vor crede în El. Nu este vorba aici de dragostea Sa față de noi, ci de ceea ce El a făcut din ascultare față de Dumnezeu. Și El a purtat păcatele, așa că Dumnezeu putea să le judece și astfel Dumnezeu să descopere dragostea Sa oamenilor păcătoși, după ce dreptatea Sa a fost satisfăcută. Și Domnul nu S-a opus.

Apoi, pe când El atârna pe cruce încărcat cu păcatele mele și păcatele tuturor acelor care cunosc pe Domnul și El trebuia să strige: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele,... sunt mai multe decât perii capului Meu“ (Psalmul 40.12), apoi El spune: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“ (Psalmul 22.3). Și în acest moment El - acum ajungem de fapt deja la arderea-de-tot - a preamărit pe Dumnezeu și Dumnezeu a fost descoperit așa cum niciodată nu a fost și niciodată nu va mai fi descoperit. Pe când El purta acolo pe cruce păcatele mele și a fost făcut păcat pentru mine și a strigat; „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ și: „Mă afund în noroi adânc și nu Mă pot tine“ (Psalmul 69.2), când a strigat că L-au ajuns fărâdelegile, în acest moment El a arătat că șarpele a mințit și Adam și Eva au crezut o minciună. Acolo El a dovedit cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu: „plata păcatului este moartea“. El a murit pe când purta păcatele mele și a fost făcut păcat pentru mine. Acolo El a dovedit cât este de drept Dumnezeu. Dumnezeu nu a micșorat judecata pe care El, Cel Preaiubit, a purtat-o. El a purtat judecata în toată plinătatea, așa cum ar fi trebuit s-o port eu.

Acolo El a dovedit cât este de sfânt Dumnezeu. Dumnezeu L-a lăsat singur pe Acela despre care spusese: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc

plăcerea“. Acesta trebuia acum să strige: „Pentru ce M-ai părăsit?“ Și cum a dovedit El acolo că Dumnezeu este dragoste! Dacă aceasta s-a putut vedea în cei 4000 de ani numai în chip acoperit, cum a fost dragostea aceasta descoperită la cruce! Romani 5.8 ne spune: „Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Dacă Satan ar zice acum către noi că Dumnezeu nu este dragoste, noi i-am arăta spre cruce și am zice: Un Dumnezeu care dă pe singurul Său Fiul pentru păcătoși, îl dă la cruce pentru fapăturile de nimic și care judecă pe Fiul în locul acestor păcătoși, este acesta un Dumnezeu care nu iubește?

Vedem acolo cum Domnul Isus tocmai în momentul când El din ascultare față de Dumnezeu, este judecat și atârână acolo, singur, părăsit de Dumnezeu și lepădat de toată creația, că El preamărește pe Dumnezeu - și era un Om care a făcut aceasta! Așa putea spune Domnul Isus în Ioan 13.31, că Fiul Omului a preamărit pe Dumnezeu și că Dumnezeu Îl va preamări pe El. Un om a dezonorat pe Dumnezeu, Adam și Eva, apoi un Om L-a preamărit.

Însă acest Om venit din cer a făcut mult mai mult decât să restabilească ceea ce Adam și Eva au stricat. El nu a arătat numai că șarpele a mințit, ci El a făcut așa fel că întreaga creație, îngerii, sunt uimiți de descoperirea lui Dumnezeu Însuși. Înainte ca Domnul Isus să fi fost pe pământ, Dumnezeu n-a fost niciodată descoperit deplin (Ioan 1.18). Cu tot respectul spus, Domnul Isus a luat păcatul ca o cauză ca să preamărească mai mult pe Dumnezeu, decât El a fost slăvit până acum și ar putea vreodată fi slăvit, dacă n-ar fi venit păcatul. Tocmai această grozăvie pe care au făcut-o oamenii și care a dezonorat așa de mult pe Dumnezeu, păcatul era cauza pentru care Dumnezeu a fost preamărit, încât la sfârșit Dumnezeu este mai mult preamărit printr-un Om, decât a fost odată dezonorat printr-un om. Și Dumnezeu în dreptatea Lui a devenit un datornic față de oameni. El nu mai este un Dumnezeu care trebuie să pretindă, să ceară ca omul care L-a jignit așa de mult să fie judecat, ci un Dumnezeu a cărui dreptate cere ca omul să poată obține iertare; căci un Om, Isus Hristos L-a slăvit nespun de mult.

Baza pentru aceasta o găsim aici: sângele a fost stropit pe capacul ispășirii. Acest capac al ispășirii este capacul chivotului (lada legământului) în care erau tablele legii; și deasupra erau heruvimii; acolo era scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Heruvimii în Vechiul Testament sunt executorii judecării lui Dumnezeu. Ei priveau asupra Legii, cerințele sfinte ale lui Dumnezeu față de oamenii de pe pământ și unde ei vedeau că aceste cerințe nu au fost realizate niciodată de vreun om, ele puteau numai să ceară judecată. Scaunul de domnie era un scaun al judecării. Acolo a fost adus sângele, care spunea heruvimilor: judecata a fost executată! Plata păcatului este moartea. Sângele însă vorbește de faptul că s-a dat o viață. În capitolul 17.11 din Levitic găsim că în sânge este ispășirea. Viața este în sânge, așa că sângele spune heruvimilor că s-a dat viața și dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută. În al doilea rând, însă, sângele vorbește despre Persoana aceea, acest Om minunat, care a slăvit pe Dumnezeu în moartea Sa, așa cum Dumnezeu niciodată n-a fost, încât atunci când heruvimii privesc spre chivot, ei nu mai văd cerințele legii, ci sângele, care vorbește despre Acela prin care Dumnezeu a fost slăvit.

Heruvimii, care sunt uneltele dreptății lui Dumnezeu, pot acum să spună: omul poate obține ceva. Dumnezeu poate binecuvânta pe oameni, căci El a fost slăvit prin Acest om. Cum ar putea un Dumnezeu drept să refuze ca omul să poată fi binecuvântat acum? Tocmai aceasta ne spune Duhul Sfânt în Ioan 3.16, în 2 Corinteni 5.18-21 și în 1 Timotei 2.3-7. Acolo este un Dumnezeu care vrea ca oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului, un

Dumnezeu care a fost slăvit prin lucrarea Domnului Isus. Domnul Isus Se plânge în Psalmi: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am furat“. Și El a dat înapoi, așa că Dumnezeu poate spune liber, tuturor oamenilor de pe pământ: Eu vreau să dovedesc har, Eu vreau să vă aduc la Mine, Eu vreau să vă binecuvântează.

Dar pentru aceasta trebuia să se petreacă ceva în oameni, cum vedem în cel de-al doilea țap. Însă cu privire la Evanghelie, vedem aici baza. Dumnezeu poate acum în mod drept să ofere har oricărui om, așa că este adevărat ceea ce stă scris în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne recunoaștem păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Cu alte cuvinte, când un om ar veni împreună cu Domnul Isus la Dumnezeu și Dumnezeu l-ar respinge, atunci Dumnezeu ar fi nedrept. Dumnezeu este drept când El ne iartă păcatele și ne curățește de orice nedreptate, pentru că Omul Isus Hristos L-a slăvit, așa cum Domnul Însuși spune în Ioan 13.31: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El“... și cum spune El în Ioan 17: „Eu Te-am preamărit pe pământ;... și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea“. Dumnezeu nu a refuzat lucrul acesta, căci Dumnezeu este drept. Credeți că atunci când Domnul Isus a venit cu mine la Dumnezeu și a zis: acesta trebuie să aibă parte cu Mine în slavă!, că dreptatea lui Dumnezeu a spus; „nu se poate“? Nu, dreptatea lui Dumnezeu spune: cu privire la acesta, El are un drept. Aici avem baza Evangheliei.

Prin Evanghelie, Dumnezeu oferă acum har, prin solii Săi, fiecărui om de pe pământ, pentru că El trimite pe ai Săi la păcătoșii pierduți și îi roagă: Vino să te împaci cu mine!

Normal, atunci trebuie să se petreacă ceva cu el. Acesta este al doilea lucru. Un om nu poate veni în prezența lui Dumnezeu așa cum este el. Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric. Poate un om, care este întuneric - aceasta o spune scrisoarea către Efeseni despre necredincioși - să stea în prezența lui Dumnezeu, care este lumină și în care nu este întuneric? Poate un om, care este în întuneric, să fie fericit în lumină? Ar putea un om, care are o natură păcătoasă, care nu poate face nimic altceva și nu vrea nimic altceva, decât să păcătuiască, care necinstește pe Dumnezeu și vrea să facă numai voia sa proprie, poate deci un om nenăscut din nou, unul, care deci nu are o natură nouă, să fie vreodată fericit în cer, într-un loc unde nu este păcat, unde el niciodată nu va putea face ceea ce el iubește să facă, unde nu se găsește nimic din ceea ce iubește el? Căci acolo toate vorbesc despre slava lui Dumnezeu, acolo totul este în concordanță cu Dumnezeu, pe care el Îl urăște. Nu, ar fi imposibil! Vedem că trebuia să se întâmple ceva și la om, făcând abstracție de faptul că dreptatea lui Dumnezeu cere ca fiecare om în parte să fie curățit și eliberat de judecată.

Însă aceasta nu este tema noastră de acum. Să revenim pe scurt la prima parte a capitolului. Am văzut că Aaron trebuia să vină în felul acesta în locul Sfânt: „Să se îmbrace cu tunica sfințită“ de in și să-și pună pe trup pantalonii de in; să se încingă cu brâul de in și să-și acopere capul cu turbanul de in; acestea sunt veșmintele sfinte cu care se va îmbrăca el, după ce își va spăla trupul în apă“ (Levitic 16.4). Faptul acesta este foarte important în legătură cu tema noastră. Am văzut că nu numai jertfa este un tablou al Domnului Isus, ci și altarul, pe care se aducea jertfa. Domnul Isus Însuși spune în Matei 23 că darurile sunt sfințite prin altar și că altarul însuși este mai important decât jertfa. Cu toate că ambele vorbesc despre Domnul Isus, acestea nu se referă la

valoarea Persoanei Sale, ci la ceea ce se exprimă despre Persoana și lucrarea Lui.

Însă aici vedem că Domnul Isus este nu numai jertfa și altarul, ci că El este și Preotul care face lucrarea, înjunghie jertfa și duce sângele înăuntru. Aceasta este o realitate minunată. În Geneza găsim totdeauna pe jertfitor, aici însă avem pe preot. În Geneza 8 găsim că arderea-de-tot era legată cu altarul și că altarul sfințea jertfa. Domnul Isus este altarul și dreptatea Sa practică făcea lucrarea de pe cruce așa de prețioasă. Când însă este vorba de o adevărată jertfă pentru păcat, nu întâlnim nici un altar. Prin expresia „o adevărată jertfă pentru păcat” înțeleg o jertfă pentru păcat al cărei sânge era adus în Locul Sfânt. O adevărată jertfă pentru păcat vorbește despre judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre și păcatului nostru și aceasta nu poate fi legată de un altar. Păcatul este cu totul urâcios pentru Dumnezeu. De aceea la jertfa pentru păcat noi nu găsim nici un altar, ci un preot, un alt simbol al Domnului Isus. Vedem că în lucrarea Domnului Isus toate lucrurile sunt desăvârșite și toate lucrează împreună ca să facă această jertfă minunată de măreață pentru Dumnezeu. El era o Persoană minunată și El a purtat păcatul meu în judecată. El a înfăptuit lucrarea pe deplin, însă El Însuși era așa de prețios și El S-a jertfit pe Sine Însuși - nu numai că Dumnezeu L-a dat, ci și El S-a jertfit de bunăvoie, așa cum spune în Ioan 10: „Nimeni nu-Mi ia viața, ci Eu o dau singur. Am putere s-o dau și am putere s-o iau”. Așa o vedem noi aici în chip simbolic, vorbind despre Aaron ca preot.

În legătură cu aceasta este o întrebare care deseori vine în inima tinerilor și poate chiar și a credincioșilor bătrâni. În Epistola către Evrei se spune că Domnul Isus a devenit preot abia în cer. Când el a plecat la cer, Dumnezeu I-a zis: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. Așa are loc preoția Domnului Isus și exercitarea preoției abia după ce Domnul este în ceruri.

În Evrei 2.17, însă se spune că Domnul Isus trebuia să fie un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului. Vedem deci o excepție de la preoția normală, pe care Domnul Isus o exercită acum, după ce El a plecat în cer. Și de aceea găsim aici și că Aaron nu poartă veșmintele sale obișnuite de preot, acelea pe care le găsim și în Exod 28 și în Levitic 8. Aici, marele preot poartă îmbrăcăminte deosebită, care avea voie să fie purtată numai în această zi, dar care vorbește despre ceea ce era Domnul Isus în Sine Însuși. Avem aici o tunică sfântă de in, iar Apocalipsa 19 ne spune că inul este un simbol al faptelor drepte, așa că aceasta de aici vorbește despre ceea ce era Domnul Isus în viața Sa pe pământ, că El era desăvârșit de drept, că toate faptele Sale, cuvintele Sale și gândurile Sale erau drepte înaintea lui Dumnezeu. Și mai mult decât aceasta, Aaron trebuia să-și spele trupul în apă. Apa ne vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare. Pentru ca să fie un adevărat simbol al Domnului Isus, el trebuia să fie curățit de fiecare murdărie.

Vedem deci aici, lucrarea Domnului Isus. El este jertfa, o jertfă desăvârșită. Și aceasta este adusă de un Preot, care în toată descoperirea Sa era drept. Noi știm că în imaginile Scripturii, îmbrăcăminte vorbește despre ceea ce noi prezentăm în afară, despre comportarea vieții noastre, faptele noastre, cuvintele noastre, pașii noștri, așa cum spune proverbul: hainele fac pe om. Și este adevărat; omul care mă vede, vede hainele mele și așa vorbesc hainele, în imaginile Scripturii, despre comportarea mea exterioară. Așa era deci Acela care El Însuși a adus jertfa, Domnul Isus, în toată descoperirea Sa aici pe pământ, în concordanță deplină cu sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, așa că din orice parte am privi lucrarea Domnului Isus de pe Golgota, totul era

desăvârșit, totul era numai ca să poată satisface inima lui Dumnezeu. Și toate acestea împreună făceau valoarea jertfei pentru Dumnezeu, pe baza căreia El astăzi poate să reverse harul Său și să-L vestească tuturor.

Ce realitate minunată! Marele și puternicul Dumnezeu, care a fost așa de jignit de oameni și zilnic este jignit de ei, care zilnic este defăimat de oameni, îi roagă: Veniți să ne împăcăm! El nu spune: Voi, dacă vreți să vă salvați, atunci puteți veni la Mine și, dacă ați cerut mult timp, atunci poate că voi fi îndurător. - Un evanghelist a spus așa cu câțiva ani în urmă surorii mele; ea era sub povara păcatelor și ea a vorbit cu un evanghelist, care i-a zis: Roagă-te lui Dumnezeu mult și atunci vei primi iertare deplină. - Însă Evanghelia nu spune așa, ea spune că Dumnezeu iubește pe păcătoși și îi „roagă” să vină la El, ca El să-i poată salva și ierta și să le poată schimba sentimentul de dușmănie față de El. Vino să te împaci cu Mine! Nu este aceasta o realitate minunată? Aceasta este lucrarea de care noi, ca niște copii ai lui Dumnezeu, avem parte. Baza este lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o, Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit, atunci când S-a dat pe Sine pentru mine. Nu încălzește aceasta inimile noastre?